

ПАМУКЪТЪ

Всички се радваме на новоосвободенитѣ земи въ Бѣломорието. И тая голѣма радостъ е напълно оправдана. Въ тия топли мѣста вирѣятъ : оризъ, тютюнъ, памукъ, маслини. Особено необходимъ и полезенъ за насъ е памукътъ. Въ Чирпанско, Хасковско, Пловдивско и др. у насъ се сѣе памукъ, но той не е достатъченъ, за да задоволи нашитѣ нужди. И ето сега ние имаме Бѣломорската областъ, отъ която ще получаваме хубавъ бѣлъ памукъ.

Всѣки день ние употрѣбяваме памукъ. Нашитѣ дрехи, ризи, чорапи не сж ли памучени? Ами концитѣ, преврѣзкитѣ, хартията, и др., не искатъ ли памукъ, за да се направятъ? Едва ли имаме друго растение, което да ни е тъй необходимо за всѣкидневния животъ.

Интересно е да се запознаемъ съ произхода и отглеждането на това полезно растение.

Памукътъ е едногодишенъ. Той израства като храстъ. Достига на височина отъ единъ до шестъ метра, споредъ климата. Съ памукъ засѣватъ цѣли полета.

Памукътъ обикновено цвѣти презъ пролѣтта. Презъ лѣтото или есенъта, споредъ климата, памукътъ прецвѣтвява. Въ чашкитѣ на цвѣта се образуватъ бѣли влакнѣца, които обгрѣщатъ малкиятъ семенца. Тия пухкави, бѣли облачета замѣстватъ цвѣта и отъ тѣхъ се получава суровъ памукъ. Тѣзи бѣли, меки китки берачитѣ събиратъ въ кошове, а после отнасятъ въ фабрицитѣ. Тамъ отъ памука източватъ памучни жички, съ които приготвяватъ платове, кожи и др.

Въ Европа, много отдавна, памукътъ е билъ донесенъ отъ Индия. Това полезно растение въ България за пръвъ пѣтъ е било донесено отъ турцитѣ, когато покорили България въ 14 вѣкъ.

Освежъ въ южнитѣ топли части на Европа, памукътъ се сѣе особено много въ Америка, въ Щатитѣ. Хиляди километри земя засѣватъ само съ памукъ. Тия памучни ниви се наричатъ памучни плантации. На много мѣста днесъ събиратъ памука, вмѣсто съ ржа, съ машини.

Когато въ Америка продавали негри за работа, купували ги много често, за да бератъ памукъ въ плантацитѣ на богатитѣ американци.

Въ най-голѣма горещина, въ пекъ, капнали отъ умора, негритѣ събирали памукъ, за да набератъ толкова, колкото господарьтъ имъ е опредѣлилъ. Ако не събератъ достатъчно, биели ги жестоко съ камшици. За тия нещастни черни роби е разказано въ историята на чичо Тома. И той, като много други, е умрѣлъ отъ бой, понеже помагалъ на болнитѣ и слаби жени, да небearатъ толкова памукъ, колкото изисквалъ отъ тѣхъ управительтъ на плантацията.

У насъ памукътъ се събира отъ стопанкитѣ не насила и принудително, а съ радостъ. Памукътъ е едно отъ най-голѣмитѣ народни богатства. То се увеличи за нашия народъ особено много съ присѣдиняването на Бѣломорската областъ, гдето става отличенъ памукъ.

Зл. Чолакова